

L'accident

Joan F. Mira

L'autoritat competent, o incompetent, ens ho recorda cada dia amb imatges i amb frases contundents, a la televisió i als diaris: tants morts en un pont o en un cap de setmana de vacances, tants ferits, tanta ferralla amuntegada, tantes flames i focs, o tantes desgràcies domèstiques a la cuina o al bany. De manera que aquest paper meu, cosa poc habitual, serà de col·laboració amb el govern, amb qualsevol govern, ministeri o conselleria del ram corresponent. No sé si també valdrà com a literatura, com valia aquell paper genial que Josep Pla va escriure sobre el propi infart de miocardi, una peça insuperable, magistral, que jo he glossat extensament en algun lloc. L'infart, com l'accident, és allò que habitualment els passa a altres, no a nosaltres, no a vostès ni a mi. Passa als diaris i als noticiaris, els passa als parents, amics i coneguts, però a nosaltres no. Nosaltres o la major part de nosaltres, el petit jo de cadascun de nosaltres, ens mirem els accidents dels altres, l'accident no és cosa realment nostra. Per això, quan arriba, mai no podem dir que l'esperàvem, sempre és com si ens haguera tocat una rifa a la qual no hem jugat, una cosa increïble, una cosa impossible. Deu ser un condició substancial per sobreviure, perquè si pensàrem que l'improbable és probable, que allò que no ens ha de passar ens passarà, no eixirem de casa i, dins de casa, faríem la vida amagats sota el llit. En fi, que quan ve l'accident, quan es presenta, quan es pateix, es pot viure com una injustícia infinita, com una irrealitat feta real, com un miracle a l'inrevés, perquè als fragments de paradís sempre pensem que hi tenim dret, però els fragments d'infern no són mai merescuts ni esperats. Una persona, per posar un cas, pot acudir a la festa d'un poblet de muntanya, sopar a la fresca amb amics i coneguts i la resta de la gent, i després tindre la idea d'entrar al bar i fer-se un cremat de rom mentre comença el ball en què no té intenció de participar. Feia anys que no havia demanat un cremat, però li'n van entrar ganes, potser perquè portava un convidat foraster, professor a Cracòvia. Demanà, doncs, el cremat a la barra, en comptes de fer-se'l portar a una taula, l'amo del bar el prepararà amb competència, en uns gotets de fang, amb rom i conyac i grans de cafè, encengué la barreja, i el client remenava amb una cullereta llarga. Però com que l'amo del bar és amic volgué fer una gràcia, millorar la barreja, i va voler afegir un licor al gotet que cremava. La continuació és perfectament indescriptible: allò esclata per l'aire amb una flamerada violenta, el client que remenava s'encén com un ninot de falla, els presents fan grans crits i donen ràpids consells ineficaces, i tot això i allò que vostès poden imaginar sense gran dificultat, perquè ho han vist en diverses variants per la televisió.

Trobar-se tot encès en flames pot durar vint o trenta segons, perquè si en dura més serà difícil d'explicar, i en un moment tan curt passen pel centre del cervell o de l'ànima un grapat de pensaments poc filosòfics, pensaments molt antics i ele-

mentals, sobre el destí i la desgràcia, sobre el dolor i l'horror, sobre la mort, el final, la negror. Uns pocs segons només per constatar que s'ha fet de sobte feroçment real allò que, en el mateix instant de patir-ho i sentir-ho, encara sembla del tot irreal. La resta ja no té cap interès remarcable, és cosa de metges i ambulàncies, urgències, hospitals i aquells serveis i atencions que per a l'accidentat són doloroses i noves, però que deuen ser habituals per als professionals de l'assistència mèdica. Això sí, a la sala d'espera de la unitat especial de cremats de l'Hospital de la Fe de València, l'accidentat comprova que els accidents dels altres són, ara sí, tan estúpids i tan reals com el seu, i alguns de molt més grossos i greus. És una bona manera de compartir l'antic, universal i infinit dolor de la raça humana, que va començar amb Adam i Eva, i que no s'acabarà mai. De manera que vostès, per favor, facen cas del consells de les autoritats.

Uns pocs segons només per constatar que s'ha fet de sobte feroçment real allò que, en el mateix instant de patir-ho i sentir-ho, encara sembla del tot irreal. La resta ja no té cap interès remarcable, és cosa de metges i ambulàncies, urgències, hospitals i aquells serveis i atencions que per a l'accidentat són doloroses i noves, però que deuen ser habituals per als professionals de l'assistència mèdica